

**ကမ္ဘာမြေဝယ်
ဂျာနယ်ကျော်မပလေ:**

(သိင်္ဂါကြွေ)

စာရေးသူ၏ အမှာ

ဇူလိုင်လထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘ငြိမ်းချမ်းရေးအလံ’ ဟူ၍ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးသားပေးနေသည့် ရက်အတွင်း ရှုမဝတိုက်မှ စာရေးဆရာ ရန်အောင်သည် ကျွန်မအိမ်သို့ ရောက်လာသည် ။ ကျွန်မ ရေးသားပေးပို့ သော ငြိမ်းချမ်းရေး အလံ ကော်ပီ စာစီပြီးသား ပရအကြမ်းများကို ပြလာသည် ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်မ အိပ်ရာထဲတွင် လဲလျက် အတော်ပင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသည် ။ ဆရာရန်အောင် ရောက်လာသည် ဆို၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကာ လာပြသော ပရများကို အနိုင်နိုင်ထိုင်၍ ပြင်ပေးရလေသည် ။

ဆရာရန်အောင်မှာ ကျွန်မ အတော် နေမကောင်းဖြစ်နေမှန်း သိသဖြင့် အားနာနာနှင့် ထိုင်စောင့်နေလေ သည် ။

ကော်ပီများ ပြင်ပြီးသွား၍ ဆရာရန်အောင် ထပြန်သွားသည့် အခါ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ရန် တံခါးဝ၌ တော်တော်ကြာကြာ ရပ်ပြောသွားသည် ။

ကျွန်မသည် တံခါးဝရှိ သံတံခါးကို မှီရပ်ကာ မိုးရေထဲတွင် ထွက်သွားသော ဆရာရန်အောင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည် ။ မိုးမှာ တသည်းသည်း ရွာချနေလေသည် ။

အပေါ်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်တက်သွားပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲလိုက်ကာ တအုန်းအုန်း ရွာချနေသော မိုးရေပေါက်များကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးသံတို့ သည် ညည်းတွား၍ နေကြလေသည်။ ။ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာမှာ မိုးသံများ ကြောင့် တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲလာသလိုပင် ထင်ရသည်။ ။ မိုးမှာ စဲမဲစဲနိုင်တော့၊ တစိမ့်စိမ့်ရွာလျက် ရှိသည်။ ။

မစဲနိုင်သော မိုးသံလေသံထဲတွင် အိပ်ရာထဲ၌ လှဲခွေနေရခြင်းမှာ ခြောက်ကပ် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ။ ပြတင်းပေါက်သို့ ငေးကြည့်နေရင်း စိတ်အာရုံများ လွင့်၍ နေသည်။ ။

မနှစ် မိုးတွင်းတုန်းက သထုံဘက်ကို ရောက်သွားသောအချိန်မှာ ကောက်စိုက်ချိန် ဖြစ်လေသည်။ ။ လယ်ကွက်ထဲတွင် လယ်သူမများ ကုန်း၍ ကောက်စိုက်နေကြပုံကို ရထားပေါ်မှ လှမ်းကြည့်ခဲ့သည်။ ။

ပြတင်းအပြင်ဘက်ရှိ မိုးရေများ နှင့် ထိုသဏ္ဌာန်သည် ပေါင်းစပ်၍ ထင်မြင်လာပေသည်။ ။

မိုးရေထဲ၌ ကုန်း၍ ကောက်စိုက်နေကြသော ကောက်စိုက်မများ ၏ ပုံမှာ မျက်စိထဲမှ တော်တော်နှင့် မထွက်နိုင်၊ ထိုသဏ္ဌာန်များ သည် ကျွန်မအား ဝတ္ထုရေးချင်အောင် သွေးဆောင်၍ နေကြပေသည်။ ။

ကောက်စိုက်မကလေးတစ်ယောက်၏ ဘဝကို ရေးခြယ်ဖော်ပြချင်သောစိတ်မှာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ပြင်းပြလာသည်။ ။ စိတ်ရှိတုန်း ရေးလိုက်ချင်သောကြောင့် ကျွန်မနှင့် အဖော်အတူနေသော မိန်းကလေးကို လှမ်းခေါ်ကာ ကော်ပီစာအုပ်နှင့် ဖောင်တိန် ယူပေးရန် တောင်းလိုက်ရသည်။ ။

စားပွဲတွင် ထိုင်၍ မရေးနိုင်သဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် ပင် အိပ်ရက်ဖြင့် ဤဝတ္ထုကို စတင်၍ ရေးသားလေသည်။

ဝတ္ထုထဲတွင် ကောက်စိုက်မဘဝကို သရုပ်ပေါ်အောင် ရေးဖို့ လို လာလေသည်။

မိုးရေထဲတွင် ကောက်စိုက်မများ သည် ကုန်း၍ ကောက်စိုက်နေကြသည် ဟူသော ပုံသဏ္ဌာန်လေးလောက် ခြယ်ရေးပြရုံနှင့် လုံလောက်မည် မဟုတ်၊ စိတ်ကူးနှင့် အစပျိုးထားသည့် ဝတ္ထုမှာ တောင်သူလယ်သမားတို့ ၏ လောလောဆယ် ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာနှင့် သူတို့ ၏ ဘဝအခြေအနေ တစ်ရပ်လုံးကို တင်ပြရန် ရှိပေသည်။

ကောက်စိုက်မဘဝကို ပုံတူ ကူးယူထားသလို ၎င်းတို့ ၏ ကောက်စိုက်ပုံ၊ ကောက်စိုက်နည်း၊ စကားအသုံးအနှုန်း အကျင့်အကြံ၊ အလုပ်အကိုင်၊ ဟန်ပန်အမူအရာ၊ သရုပ်သဏ္ဌာန် အားလုံး ပေါင်းစု ဆွဲယူပြီး တကယ်တမ်း ဖြစ်ပျက်သည့် ကောက်စိုက်မဘဝကို အခြေပြု ဖော်ပြ ရေးသားနိုင်မှ သာလျှင် ဝတ္ထုနှင့် ဆီလျော်မည်ဟု တွေးမိကာ စိတ်ပင်ပန်းသွားလေသည်။

ယခုအသက်အရွယ်အထိ လယ်ကွက်ထဲသို့ တစ်ခါမျှ မဆင်းဖူးပေ။ လယ်များကို မနီးမဝေး ကမ်းပါးကပင် လှမ်းမြင်ဖူးသည်။

ကျွန်မ၏ ဖခင်မှာ ဧကခြောက်သောင်းခန့် ပိုင်ဆိုင်သော မျက်နှာဖြူ အရင်းရှင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး ဘဏ်တွင် မန်နေဂျာဖြစ်၍ ၊ ဘဏ်တိုက်ကြီး၏ လယ်ယာမြေများကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် စီမံအုပ်ချုပ် လုပ်ကိုင် ပေးခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မမှာ လယ်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ၊ စပါးပေး၊ တင်းတိုး၊ ပုံသေတိုး စသည့် မြေရှင်စနစ် အချက်အလက်များကို ဒေါ်ဆင်

ဘဏ်တိုက်ထဲတွင် ကြီးပြင်းနေ၍ မလွဲမရှောင်သာ သိမြင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ။

တကယ့်လယ်သမား ဘဝကိုကား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တိုးဝင် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့် အဖြစ်နှင့် အနုစိတ် သေသေချာချာမသိ။ သို့သော် ဘဏ်တိုက်သို့ လယ်အတွက် ငွေချေး ငွေထုတ် ရောက်လာကြကုန်သော လယ်လုပ်သားများ နှင့် နေ့စဉ်လိုလို ဆုံစည်းကြုံတွေ့နေရသည် ဖြစ်၍ ၊ လူအပေါင်းတို့ ၏ အသက်သွေးခဲ ဆန်စပါးကို လုပ်အားဖြင့် ပေးစွမ်းခြင်း ရှိပေသော အဖြစ်သနစ်ကို လေးလေးစားစားနှင့် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။ ။

ဤဝတ္ထုသည် စိတ်ကူးနှင့် ရေးခြယ် ဖော်ပြသွားရုံဖြင့် ပြည့်စုံမည်မဟုတ်၊ သေသေချာချာ သရုပ်ပေးအောင် ဖော်ပြပေးရန်မှာ လည်း ကျေနပ်လောက်အောင် မကျွမ်းကျင်သောကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ။

ဝတ္ထုရေးရန် အခက်အခဲနှင့် ကြုံတော့မှ ပင် သာ၍ ရေးချင်လာသည်။ ။ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရေးချင်လာသည်။ ။

ထို့ကြောင့် လယ်သမားဘဝကို အနုစိတ်သိနိုင်အောင် ဆည်းပူးလေ့လာ အားထုတ်ကြိုးပမ်းပြီး ရေးသားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။ ။

မကြာမီ နေထိုင်ကောင်းသွား၍ တစ်နေ့တွင် ရှုမဝတိုက်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ ။ ရှုမဝဦးကျော်နှင့် စကားစပ်မိ၍ နေမကောင်းနေခိုက် ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ် စ,ထားကြောင်းနှင့် ဝတ္ထုအမည်မှာ ‘သည် လယ်ကိုသည် မယ်စိုက်ပ’ ဟု ပြောမိသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် ဇော်ဂျီမှာ ရှုမဝတိုက်တွင် ရောက်နေ၍ နေမကောင်းနေတုန်း ဘာဖြစ်လို့ ရေးသလဲ၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်မှ ပေါ့ဟု ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ ။

လကုန်ခါနီးလောက်တွင် ရှုမဝဦးကျော်သည် ကျွန်မထံသို့ လူလွှတ်

၍ ‘သည် လယ်ကို သည် မယ်စိုက်ပ’ ဝတ္ထုတို ပေးလိုက်ပါရန် တောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ။ ကျွန်မလည်း အဆုံးမသတ်သေးသော ဝတ္ထုတိုကလေးကို ပေးလိုက်ကာ မပြီးသေးကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

ဦးကျော်က ဝတ္ထုကို အပိုင်းခွဲကာ အဆက်နှင့် လစဉ်ထည့်သွားမည်ဆို၍ ဝတ္ထုပြီးမှ တစ်ခါတည်း ထည့်ပါရန် တောင်းပန်ကာ ပြန်တောင်းယူလိုက်သည်။ ။ ဝတ္ထုမှာ ဆက်ရေးရင်း ရေးရင်း ရှည်လာ၍ ဦးကျော်အား ဝတ္ထုတိုမဟုတ်ဘဲ၊ ရှုမဝ ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် နောက်လမှ ထည့်ပါတော့ဟု တောင်းပန်လိုက်ရသည်။ ။

အချိန်ကျ၍ ရှုမဝဦးကျော်သည် ကျွန်မထံသို့ ဝတ္ထုရှည်ကော်ပီပေးရန် အယူလွှတ်ပြန်သည်။ ။ ရှုမဝ ဝတ္ထုရှည်အတွက် ရေးပေးနေသော ဤဝတ္ထုမှာ ရေးရင်း ရေးရင်း ရှုမဝ ဝတ္ထုရှည် ကန့်သတ်ထားသော စာမျက်နှာထက် ကျော်လွန်သွားပြန်၍ ရှုမဝတွင် မထည့်နိုင်တော့သဖြင့် စာအုပ်ရိုက်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ပြောလိုက်ရတော့သည်။ ။

ဝတ္ထုမှာ ရှည်လာ၍ ‘သည် လယ်ကို သည် မယ်စိုက်ပ’ အမည်မှ ‘ကမ္ဘာမြေဝယ်’ဟု အမည်ပြောင်းထားလိုက်သည်။ ။

ဝတ္ထုတိုမှ ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်လာသော ဤဝတ္ထုသည် ရှုမဝအတွက် ရေးသားပေးသော ဝတ္ထုသာလျှင် အမှန် ဖြစ်၍ ကျွန်မတွင် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်း ရှိပါသော်လည်း ရှုမဝ ဦးကျော်နှင့် ရှုမဝ ပရိသတ်ကြီးပေါ်တွင် မေတ္တာထားကာ ရှုမဝသို့ ရည်စူးရေးပေးသော ဝတ္ထု၊ ရှုမဝဦးကျော်ပင်လျှင် ထုတ်ဝေရန် ပေးအပ်လိုက်သည်။ ။

ဦးကျော်မှာ ရှုမဝတိုက်အဖြစ် ကျွန်မဝတ္ထုကို ရိုက်နှိပ်ရမည်ဖြစ်၍ များစွာ အားရကျေနပ်ကာ အစစ၊ အရာရာ ကျွန်မအလိုကျအတိုင်း မေတ္တာဖြင့် စီစဉ်လုပ်ကိုင်ပေးလေသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ကမ္ဘာမြေဝယ် ဝတ္ထုကြီးသည် ဂျာနယ်ကျော်မမလေး ဖြန့်ချိရေးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရှုမဝတိုက်ထုတ် ဖြစ်ပေါ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။

ဝတ္ထုရေးနေခိုက် လယ်နှင့် ပတ်သက်သမျှ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်တို့ ကို တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ယူ ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့ရလေသည်။ ။ ဦးကျော်က ဝတ္ထုကို ချုံးမရေးဘဲ ရေးချင်သလောက်ရေးရန် မှာ ကြားသော်လည်း ဝတ္ထုအဖိုးနှုန်းနှင့် စာမျက်နှာကို ငဲ့ကာ အကျဉ်းချုံး၍ ရေးသားရသည်။ ။ အချို့အချက်အလက်များမှာ ရေးပြီးမှ သတ်မှတ်ထားသော စာမျက်နှာပြည့်သွား၍ မစီဘဲ ထားရသည်။ ။

ရှေးက လယ်ခွန်တော်ကို လယ်ရှင်က ဆောင်ခဲ့သော်လည်း ယခုခေတ် လယ်သမားက ဆောင်နိုင်အောင် အခွန်ပြေစာတွင် လယ်ရှင်နှင့် လယ်သမား နာမည် ထည့်ထားပုံများကို ရေးသားထားသည့် စာမျက်နှာများ မစီဘဲ ချန်ခဲ့ရလေသည်။ ။ လယ်ယာမြေ နိုင်ငံပိုင်လုပ်လို၍ သန်လျင်ဘက်တွင် စမ်းသပ်ကြည့်သော အကြောင်း အချက်များ ချန်လှပ်ခဲ့ရလေသည်။ ။

ဤဝတ္ထုတို ရေးသားသော ကျွန်မ၏ စေတနာမှာ တိုင်းပြည်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် လွတ်လပ်မှု ဖြောင့်မှန်မှုရှိရေးတို့ ကို ရှေးရှုလျက် လယ်သမားများ ၏ လက်ရှိအခြေအနေ ကျဉ်းမြောင်းခက်ခဲခြင်းများကို ဖော်ပြခြင်းဖြင့် ရှေ့အနာဂတ်တွင် လယ်သမားတို့ ၏ တရားနှင့် အညီ ခေတ်သစ်ကြီး ဖြစ်ထွန်းရေးသည် အမြန်ဆုံး ပေါ်ပေါက်လာပါစေသတည်း။ ။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

အခန်း(၁)

လှနွယ်သည် အင်္ကျီကို ချိုင်းတွင် ညပ်လျက် ရွှင်ပျမြူးတူး လာလေသည်။ ။ လမ်းတွင် ကျားတက်ရွာမှ နောက်ချေးချလာသည့် လှည်းကြိုနှင့် တွေ့သဖြင့် နောက်တွဲထိုင်၍ တက်စီးကာ ရင်ထဲတွင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းသာနေသည်။ ။ မနက်စောစောကြီး ကောက်စိုက်ဆင်းရဲတော့မည်။

ချိုင့်ခွက်ထဲကို ဘီးချော်ကျ၍ တစ်ချက်တစ်ချက် လှည်းဆောင့်သွားသည့် အခါ လှနွယ်သည် အောက်ငုံကြည့်ကာ -

"ဦးသူတော် ဖြည်းဖြည်းတော့" ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ ။

ဦးသူတော်လည်း နွားကျောကို ကြိမ်လုံးနှင့် ထိုး၍ ---

‘တယ် ဒီနွားဟာ’ ဟု ပြန်အော်သည် ကို လှနွယ် ကျိတ်၍ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ။ ကျောနောက်က နောက်ချေးပုံမှ နွားချေးနံ့ကို နှာခေါင်း ရှုံ့လျက် နံလိုက်တာတော် ဟု ညည်းကာ တခစ်ခစ်ရယ်နေပြန်သည်။ ။ လှည်းနောက်မြီးတွင် ငြိမ်ငြိမ်မထိုင်ဘဲ ခြေထောက်တွေ လှုပ်ယမ်းလိုက်ခဲ့သည်။ ။

‘ခွေးမလေး ကျသွားမယ်နော်’ ဟု ဦးသူတော်က လှည့်ဆိုလေသည်။ ။

နေရောင်ကြည်လင် ချိုအေးသည့် မိုးညနေမှာ နွေ၊ ဆောင်းညနေ

စောင်းမျိုးနှင့် မတူ၊ ထူးထူးခြားခြား သာယာခြင်း ရှိပေသည် ။ ကျားတက်ရွာကြီးမှ ကမကလဲဘက်သို့ သွားရသော လှည်းလမ်းကြီးကို လယ်ကွက်ထဲတွင် ဖြတ်ကာ ခင်းထားလေသည် ။ လမ်းမှာ ဖုန်ထနေပေသည် ။ လယ်ကန်သင်းနှင့် လက်ခုပ်တစ်ဖောင်လောက် မြင့်အောင် မြေဖို့ ထားလေသည် ။

လမ်းဘေးနှစ်ဖက်တွင် လယ်ကွက်တွေသာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီးတွေ့ရသည် ။ လယ်ကွက်ထဲ၌ ရေများ ပြည့်လျှံဖြူဖွေးနေသည် ။ ရေထဲက အညွန့်ထွက်နေကြသည့် မြက်ပင်မျိုးပင်တို့ မှာ နေချိုချိုတွင် စိမ်းစိုနေပေသည် ။

လှည်းနောက်ပြန် ထိုင်လိုက်ခဲ့၍ လည်း လမ်းတစ်လျှောက် ခပ်ဝေးဝေးမှ ကုက္ကိုပင်၊ ပေါက်ပန်းဖြူပင် ကြီးတွေ အုပ်ဝေနေသည့် အုန်းနဲ့ရွာကြီးကို လှမ်းမြင်နေရသည် ။ အုန်းနဲ့ရွာကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်းရှိသော သံတံခါး၊ နိဗ္ဗာန် စသည့် ရွာခြေကလေးတွေလည်း အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ရှိကြသည် ။ တစ်ဖက်တွင် လယ်ကွက်များကို ကျော်၍ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ပဲခူးမြစ်ရိုးကို ခပ်ရေးရေး မြင်နေရသည် ။ ရွက်တိုင်များ ထူ၍ သွားနေကြသည့် တုန်ကင်းသမ္ဗန်များမှာ မြစ်ထဲတွင် တရွေ့ရွေ့မျောနေကြသည် ။ မြစ်တစ်ဖက်တွင် မီးရထားသံလမ်း ရှိလေသည် ။

လှည်းရှေ့မှ နွားများ ရုန်းလိုက်တိုင်း လှည်းပဒေါင်းများမှာ တကျီကျီနှင့် မြည်နေလေသည် ။ ဦးသူတော်လည်း နေရှိသေး၍ လှည်းကို ဖြည်းဖြည်းပင် မောင်းလာသည် ။ နေရောင်မှာ အရောင်တောက်လျက် စိမ်းညိုသော ရှုခင်းတွေထဲတွင် ဖြာလက်နေလေသည် ။

လှနွယ်သည် ရွာတွေကိုလွန်၍ တောင်တွေဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ပြန်သည် ။ တောင်ပေါ်၌ အလေ့ကျ ပေါက်နေသည့် အရွက်ဖားဖားနှင့် အ

ရိုင်းပင်၊ ညောင်ညိုပင်၊ ဝါးရံပင်၊ ကြခတ်ပင်၊ ဘန့်ပွေးပင်တို့ ကား ခက်လက်ဝေဆာကာ စိမ်းစိုနေလေသည်။ ။ တောင်ကုန်းခြေရင်း၌ လယ်သမားများ ၏ တဲပုတ်တွေစုဝေးလျက် ကုပ်ကုပ်ကလေး ဝပ်နေကြသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို တစ်မိမိစိမ့်စိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်လက်ကြည်လင်နေ၍ နောက်ချေးနံ့ကိုပင် မေ့နေလေသည်။ ။

လယ်ကွက်ထဲမှ အတိုင်အလှည့်တွင် နွားတွေကို ‘ဟဲ့စေ ... ဟဲ့တော့’ ဟု အော်ငေါက်လိုက်သော လယ်သမား၏ အသံကို ကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ။ လယ်သမားမှာ နံငယ်ပိုင်းလုံချည်ကို ခူးအထက်တွင် ဆီးလျက် လယ်ထွန်အင်္ကျီရင်ခွဲဝတ်၍ ခမောက်ဆောင်းကာ ထယ်ထိုးနေသည်။ ။ သစ်သားနှင့် လုပ်ထားသည့် ထယ်သွားငါးချောင်းကို ထွန်တုံးတွင် တပ်လျက် တံပိုးတုံးဖြင့် နွားနှစ်ကောင်ကို ရုန်းခိုင်းသည်။ ။ နွားရုန်းသွားလျှင် ထယ်သွားအောက်မှ မြေကြီးခဲများ မွေ့ထ၍ နံ့နှစ်များ တက်လာလေသည်။ ။ လှနွယ်သည် ထွန်ယက်နေသော လယ်ကွက်ကို ငေးလျက် မပေါက်သေးသော စပါးပင်များကို တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် သူ့လက်နှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

ဦးသူတော်လည်း လှည်းနောက်တွင် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော လှနွယ်အား ‘ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ နင့်အဘကို ဖူးခဲ့သေးသလား’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

‘ဖူးခဲ့သေးပဲ’

လှနွယ်၏ မျက်စိထဲတွင် စိမ်းလန်းသန့်စွမ်းသော စပါးပင်များကို ပေါက်ကြည့်လျက်၊ စပါးပင်များမှာ လေတိုက်ရာသို့ ယိမ်းနွဲ့နေကြသည်။ ။ သူစိုက်လိုက်သော စပါးပင်တွေဟု စိတ်ကူးနှင့် ကြည်နူးကျေနပ်နေစဉ် စကားကို ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် စပါးနံ့တွေကို

စာကလေးများက ကိုက်ဖြတ်နေ၍ လယ်ထဲတွင် တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ပြေးခြောက်မောင်းကာ ပျော်နေပြန်သည်။ ။

‘တယ် ... တိုးပွား၊ သွားစမ်းဆို ငါရိုက်လိုက်ရ၊ ရွှေနှီနော်၊ ဘာ ပေကတ်ကတ်နဲ့’

ကျားတက်နှင့် ကမကလဲသို့ တစ်နေ့လုံး ကူသယ် ခေါက်သယ် နွားချေးတိုက်နေရသော ဦးသူတော်၏ နွားနှစ်ကောင်မှာ မောပန်းနေရှာသည်။ ။ တိုးပွားက နှေးနေလျှင် ရွှေနှီကလည်း လိုက်နှေးသွားသည်။ ။ တစ်ကောင်ကောင်ကျောကို ကြိမ်ချက်စပ်စပ် ရိုက်လိုက်မှ ပင် ရွှေနှီတို့ မှာ ခိုမိကတ်မိလျှင် နာမှန်းသိကာ တအားခဲ၍ ရုန်းကြပြန်လေသည်။ ။

လှနွယ်သည် လယ်ထဲတွင် တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် စာခြောက်ရင်း ပြေးနေရာမှ ရွှီခနဲအသံကြား၍ အတွေးကို ရပ်လိုက်သည်။ ။

‘မရိုက်ပါနဲ့ ဦးသူတော်ရယ်၊ သူတို့ လည်း မောရောပေါ့’

မိမိနောက်မှ နှာခေါင်းနှင့် တေ့လုတေ့ခင် ပုံထားသော နွားချေးပုံကို ကျော်၍ နွားတွေကို မျှော်ကြည့်ကာ သနားသွားသည်။ ။

‘အသွားတုန်းက ဘယ်သူလည်းနဲ့ လဲ’

‘ကိုကြွက်နီတို့ မီးသွေးလည်းနဲ့ လိုက်သွားတယ်’

‘နင့်အဘဆီ သွားတာလား’

‘အဘဆီ တမင်သက်သက် သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျားတက်က ဒေါ်သာယာတို့ စက်မှာ ကောက်စိုက်အင်္ကျီ အပ်ထားတာ သွားရွေးတာ’

ဦးသူတော်လည်း သမင်လည်ပြန်ကြည့်လိုက်ကာ ...

‘အောင်မယ် နင်က’

ဦးသူတော်မှာ အံ့သြသွားသည် ။ ဆံထောက်ပေါက်စ ... ဆယ့်လေးငါးနှစ် ကလေးစိတ် မကုန်သော လှနွယ်ကို သည် တော့မှ ပင် ဂရုပြု၍ သတိထားမိသည် ။

ဦးသူတော်မှာ လှနွယ်မွေးသည့် နေ့၌ပင် လှနွယ်တို့ တဲသို့ ပြောင်းကာ သူရင်းငှား ဝင်လုပ်ခဲ့သည် ။ လှနွယ်၏ အဖေမှာ သူဌေးလယ်ကို သီးစားခံ နှစ်ရှည်လများ လုပ်ကိုင်နေခဲ့ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကြွေးထူလျက် ရှိသည် ။ ကျွဲနွားပါ ပြုတ်သွားလေသည် ။ သူများ လယ်တွင် သူရင်းငှား လိုက်လုပ်နေလေစဉ်၊ စိတ်ညစ်ညူးသည် နှင့် ကျားတက်ကျောင်းတွင် သင်္ကန်းသွားဆီးလေသည် ။ ဦးသူတော်လည်း လှနွယ်တို့ တွင် လယ်မရှိမှ တခြားလယ်သို့ ရောက်သွားသည် ။

လှနွယ်၏ အမေ ဒေါ်သဲမြစ်သည် ခင်ပွန်းသည် ကို သာသနာ့ဘောင်တွင် ပျော်ပိုက်သရွေ့ နေပေတော့ဟု ခွင့်ပြုလျက် လှနွယ် ငါးနှစ်အရွယ် သမီးကလေးနှင့် ထင်းတိုက်ရောင်းကာ ရွာတွင် ဖြစ်သလို ရှာဖွေလုပ်ကိုင် စားသောက်ရသည် ။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်ပျက်၍ ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံးတွင် လည်း လှနွယ်မှာ ဟုတ်တိပတ်တိ ဘာမှ ကူဖော်လောင်ဖက် မရသေး၍ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ကာ ကြုံရာအလုပ်နှင့် အသက်မွေးခဲ့ရသည် ။ ယခု စစ်အပြီးတွင် အင်္ဂလိပ် ပြန်ရောက်လာချိန်မှ ပင် လှနွယ်သည် အမေနှင့် ကူဖော်လောင်ဖက်ရကာ ရွာထဲတွင် ဈေးလည်ရောင်းနေသည် ကို တွေ့ရသည် ။

မိမိမျက်စိအောက်တွင် မနေ့တစ်နေ့ကမှ လူဖြစ်လာသည် ထင်ရသော လှနွယ်ကို ကလေးတစ်ယောက် လိုပင် အောက်မေ့တုန်း ရှိသေး၍ ‘အောင်မယ် နင်က ကောက်စိုက်မလို့’ ဟု ဆက်ဆိုလိုက်သည် ။

‘ကောက်စိုက်မလို့ ပါ ဆိုနေမှ’

လှနွယ်က နှုတ်ခမ်းကလေးစုလျက်၊ တွဲလောင်းချထားသော ခြေနစ်ချောင်းကို လိမ်ချိတ်ကာ ရှေးထိုးနောက်ငင် လှုပ်နေလေသည်။

‘ကောက်စိုက်တတ်လို့ လား ... ဟဲ့’

‘ဪ ... ဦးသူတော်ကလည်း သင်စိုက် ဆင်းစိုက်ရမှာ ပေါ့၊ ယာယီ သင်စိုက်စိုက်ရင် မျိုးတစ်ပေါက်ကို တစ်ပဲ ရတယ်၊ နောက်စိုက်တတ်လာတော့ နေ့စား စိုက်မှာ ပေါ့’

‘ခွေးမကလေး မျိုးတစ်ပေါက်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ နင်သိသလား’

လှနွယ်သည် ခေါင်းကို ချာခနဲ လည်၍ ဦးသူတော်ကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးသူတော်မှာ လှနွယ်ကို ကျောခိုင်းကာ လှည်းမောင်းမပျက် မောင်းနေသည်။ လှနွယ်လည်း ဦးသူတော်ကို ပြန်၍ ကျောပေး လိုက်သည်။

‘မျိုးနုတ်တုန်းက မျိုးပင်တွေကို လက်နဲ့ လေးခါကိုင်ဆုပ်ပြီး စည်းထားတာ၊ အဲဒါတစ်ပေါက် ခေါ်တာပေါ့’

‘အမယ်၊ ဘုန်းကြီးသမီးက အလာကြီးပဲ၊ ဟဲ ဟဲ’

အဘိုးကြီး၏ သွားမရှိဘဲ ရယ်မောနေသော လေသံကို လှနွယ်မှာ နားကြားပြင်းကတ်လေသည်။ ဘုန်းကြီးသမီး ခေါ်၍ လည်း စိတ်တိုသွားသည်။ နောက်ချေးပုံထဲမှ နောက်ချေးခဲတစ်ခုကို ကောက်ယူကာ လယ်ကန်သင်းချုံပုတ်တွင် နားနေကြသည့် တစ်တီတူးလေး နှစ်ကောင်ကို စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဝုတ်ခနဲ ထပျံပြေးကြသည့် တစ်တီတူးလေးတွေကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်၍ မော့ကြည့်နေလေသည်။

‘ဘယ်လယ်မှာ စိုက်မလို့လဲ’

‘သူဌေး ကိုခွက် လယ်မှာ’

‘ဒါဖြင့် နင် ပဲပြုတ် မရောင်းတော့ဘူးပေါ့’

‘အမေ ရောင်းလိမ့်မယ်’

လှနွယ်သည် မြသင်ကို ဖျတ်ခနဲ သွား၍ သတိရလိုက်သည်။ ။ ရင်ထဲတွင် လည်း ထိတ်သွားသည်။ ။

မြသင်တို့ တဲတွင် ပဲပြုတ်အကြွေး ငါးမူး ရစရာရှိသည်။ ။ အမေသိရင် ဆိုလိမ့်မည်။ ။ အမေက ကြွေးမရောင်းရန် ပြောထားသည်။ ။ မြသင်ဖျားနေတုန်း စားရန် မနက်တိုင်း ပဲပြုတ် တစ်ပဲဖိုး ဝင်ပေးသည်။ ။ ပိုက်ဆံကို နောက်မှ ပေးတာပေါ့ဟု အကြွေးထားခဲ့သည်။ ။

‘လှနွယ် ဈေးရောင်းခိုင်းရတာ တယ်ကြွေးကျတယ်၊ ကြွေးတောင်းရတာ အလုပ်တစ်လုပ်၊ ဒီကရင်းပြီး ဒီက ရောင်းတဲ့ ဥစ္စာ၊ တကတဲတော် လက်လွယ်လိုက်တာ၊ သူ့အဖေ ဘုန်းကြီးကျနေတာပဲ၊ ပြောလို့ ဆိုလို့ လည်း မရပါဘူး၊ ငါသာသေချင်တာပါပဲ’

လှနွယ်မှာ အမေဆူနေတုန်း ကိုယ့်အပြစ်နှင့် ကိုယ် ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်နေရသည်။ ။ ကြွေးပေးခဲ့လျှင် မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး မြည်တွန်တောက်တီး ကြိမ်းမောင်းခံရသည်။ ။

‘နောက်တစ်ခါ အကြွေးပေးတယ်များ ကြားရရင်တော့ သေရအောင်သာ ပြင်တော့၊ အကြွေးရောင်းဝံ့ ရောင်းစမ်း၊ ကြားရဲ့ လား ငါပြောတာ’

လှနွယ်သည် တုန်၍ သွားမိလေသည်။ ။ မဖြစ်ချေဘူး၊ မနက် ကောက်စိုက်ဆင်းနေတုန်း မြသင်တို့ တဲက အမေ့ကို အကြွေးဆပ်လိုက်ရင် အခက်ပဲ။ ။

‘ဦးသူတော်၊ ကမကလဲကို မလိုက်ဘူး၊ စက်ပိုင်းမှာ ပဲ ဆင်းမယ်၊ ရပ်တော့၊ ရပ်တော့’

‘တယ် ဒီကောင်မလေးဟာ၊ စက်ပိုင်းမှာ ဘာလုပ်တုံး’ ဦးသူတော်သည် နဖူးကြိုးကို တုံ့ဆွဲကာ လှည်းကို အရှိန်သတ်ပေးလိုက်သည်။ ။

ချိုင်းက အင်္ကျီကို မြဲမြဲညှပ်၍ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။ ။ ထဘီတွင် နွားချေးများ ပေရောသလားဟု လည်ကိုလိမ်လျက် စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ တင်ပါးကို လက်ဝါးနှင့် ပုတ်ပစ်သည်။ ။ နောက် အင်္ကျီကို ချိုင်းပြောင်းညှပ်ကာ ‘ကြွေးတောင်းစရာရှိလို့’ ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ ။

လှည်းလမ်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၍ ကန်သင်ရိုးမှ ဖြတ်ကာ အတော်ကလေး လျှောက်ခဲ့ပြီးမှ ‘ဟောတော့’ ဟု ဆိုကာ လှည်းကိုပြန်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ လှည်းမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားပေပြီ။ ထိုနေရာတွင် ရပ်လျက် စိတ်ထဲတွင် ချီတုံ့ချတုံ့ ဖြစ်သွားပြီးနောက် လှည်းနောက်သို့အမီကဆုန်ချကာ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။ ။

‘ဦးသူတော် ... ဦးသူတော်’ ဟု နောက်က ခေါ်သံကြား၍ ဦးသူတော်လှည့်၍ ကြည့်ကာ နဖူးကြိုးကို ဆွဲထားလိုက်သည်။ ။

‘စက်ပိုင်းမသွားတော့ဘူး၊ ကမကလဲပဲ လိုက်မယ်’

ပြောပြောဆိုဆို လှည်းနောက်ခြီးကို ကျောနှင့် မှီ၍ လှည်းပေါ်သို့ ခိုတက်ကာ နောက်တွဲထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

‘တယ် ... ဒီကောင်မလေးဟာ’

လှနွယ်သည် တခစ်ခစ် ရယ်နေလေသည်။ ။

‘ဘာရယ်နေတာလဲ အရူးမ’ ဟု ဦးသူတော်က ဆိုပြန်သည်။ ။

‘ရယ်တတ်လို့ ပါ ဦးသူတော်ရဲ့ ’

ဦးသူတော်နဲ့ အမေနဲ့ များ တွေ့လို့ စက်ပိုင်းမှာ ကြွေးတောင်းနေရစ်
ခဲ့တယ် ပြောလိုက်ရင် ဒုက္ခ။ သတိရတာ တော်ပါသေးရဲ့ ၊ လှနွယ်သည်
သူဟာသူ တွေး၍ အတောမသတ် တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်လာသည် ။
